

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 2271/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט י' אלרון

המערערת: הנתיב המהיר בע"מ

נ ג ד

המשיבים: 1. כביש חוצה ישראל בע"מ
2. ד"ר דניאל פיינגולד

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 20.2.2019
בעת"מ 48630-01-17 אשר ניתן על ידי כבוד השופט י'
נועם

תאריך הישיבה: כ' בחשוון התש"ף (18.11.2019)

בשם המערערת: עו"ד תומר בר-נתן; עו"ד מזי אוחיון

בשם המשיבה 1: עו"ד אסף פריאל; עו"ד מור רוזנבוים
בשם המשיב 2: בעצמו

פסק-דין

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים לפיו נדחתה עתירת המערערת (להלן: הזכיינית) נגד החלטת המשיבה 1 (להלן: הרשות) להיענות לבקשת המשיב 2 (להלן: פיינגולד) להעביר לו מידע על אודות ממוצע תעריפי האגרה שגבתה הזכיינית במסגרת הפעלת "הנתיב המהיר" בכביש 1 בחודש מאי 2016.

1. פיינגולד מתגורר ביישוב נטף ונוסע לעיתים תכופות לתל-אביב. בחודש ספטמבר 2016 פנה פיינגולד לרשות בבקשה לקבלת מידע לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק) לגבי הממוצע השנתי של תעריף הנסיעה בנתיב המהיר,

במידת האפשר לפי פרקי זמן של חצי שעה. פיינגולד ציין בבקשה כי המידע נחוץ לו על מנת לתכנן באופן יעיל וחסכוני יותר את נסיעותיו לתל-אביב.

2. הזכיינית התנגדה להעביר לפיינגולד את המידע שביקש וטענה כי מדובר במידע בעל ערך כלכלי שפרסומו עלול לפגוע באופן ממשי בערכו (בהפנייה לסייג שבסעיף 9(ב)(6) לחוק). עוד טענה הזכיינית שמסירת המידע מנוגדת לחובת הסודיות שנטלה על עצמה הרשות בסעיף 34 לחוזה הזכיון וכן היא מנוגדת לחריג שבסעיף 9(ב)(7) לחוק. למרות התנגדותה של הזכיינית הרשות נעתרה חלקית לבקשתו של פיינגולד והודיעה כי ככוונתה למסור לו ממוצע חצי שעתי של תעריפי האגרה בגין הנסיעה בנתיב המהיר בימים א'-ה' בחודש מאי 2016. יתר המידע שנתבקש לא נמסר בנימוק שחישוב הממוצע לכל ימות השנה יצריך עבודה רבה והקצאת משאבים בלתי סבירה. פיינגולד הסתפק במידע שקיבל אך הזכיינית בחרה לנקוט בהליך של עתירה מנהלית נגד הרשות בה שבה והעלתה את התנגדותה למסירת המידע ולו החלקי מן הטעמים שצויינו. בית המשפט לעניינים מנהליים לא קיבל את עמדת הזכיינית והוא דחה את טענותיה בקובעו כי תניית הסודיות שבסעיף 34 לחוק חופש המידע אין בה כדי למנוע את גילוי המידע. זאת נוכח הפרשנות התכליתית של תניית הסודיות לפיה התניה חלה ומתייחסת למידע המצוי בידי הרשות באופן בלעדי ולגורמים שלישיים אין אפשרות להיחשף אליו, להבדיל ממידע שגלוי לעיני כל באופן שוטף. בית המשפט ציין כי המידע החלקי שהועבר מבוסס אמנם על עיבוד נתונים שקיבלה הרשות מהזכיינית אך מדובר בנתונים המפורסמים לציבור על ידי הזכיינית בכל רגע נתון ובזמן אמת – הן בשלט בפתח הנתיב המהיר והן באתר האינטרנט של הזכיינית. כמו כן ציין בית המשפט בפסק הדין כי הזכיינית עצמה פרסמה בתקשורת תעריפים ממוצעים לנסיעה בנתיב המהיר במהלך שעות השיא.

בית המשפט הוסיף וקבע כי הסייג שבסעיף 9(ב)(7) לחוק הנוגע למידע "שאי-גילוי היה תנאי למסירתו, או שגילוי עלול לפגוע בהמשך קבלת המידע" אינו חל במקרה דנן, בין היתר, משום שאין שום חשש לפגיעה באינטרסים הנוגעים לאמון מוסר המידע ברשות הציבורית כשמדובר במידע המפורסם ברבים על ידי הזכיינית עצמה.

3. עוד דחה בית המשפט את טענת הזכיינית בדבר תחולתו של הסייג שבסעיף 9(ב)(6) לחוק בהדגישו כי הזכיינית לא טענה כי המידע שהתכוונה הרשות לחשוף הוא כשלעצמו סוד מסחרי אלא העלתה חשש, שבית המשפט סבר שהינו חשש בעלמא, כי שילוב בין הנתונים שתחשוף הרשות ובין נתונים בדבר כלי הרכב הנוסעים בנתיב המהיר, עלול ללמד על מחזור הכנסותיה. בית המשפט ציין כי הזכיינית לא ביססה את ההנחה

שהמידע החלקי שמסרה לגבי חודש מאי יחשוף את מחזור הכנסותיה ובהינתן שמדובר בטענה שהועלתה בצורה כללית וסתמית – הטענה נדחתה.

4. לבסוף הבהיר בית המשפט כי אין ממש בטענת הזכיינית כי פיינגולד לא הראה מדוע המידע דרוש לו וציין כי חוק חופש המידע מעגן את הזכות לקבל מידע מרשויות הציבור אף ללא נגיעה או אינטרס אישי במידע ומכל מקום פיינגולד אף הראה כי יש לו אינטרס לגיטימי במידע לצורך תכנון נסיעותיו.

5. הזכיינית לא השלימה עם פסק-דינו של בית המשפט קמא ומכאן הערעור שבפנינו בו שבה הזכיינית ומעלה את הטענות המצדיקות, לגישתה, את אי מסירת המידע ובהן הסייגים שבס"ק (6) ו-(7) לסעיף 9(ב) לחוק וכן סעיף 34 לחוזה הזכיון.

עם הגשת הערעור הורה בית משפט זה לבקשת המערערת על עיכוב ביצוע פסק-דינו של בית המשפט קמא (ראו החלטת השופטת י' וילנר מיום 29.4.2019).

6. בחנו את טענות הצדדים בכתב ובעל-פה ולא מצאנו עילה להתערב בפסק-דינו המפורט והמנומק היטב של בית המשפט קמא. הממצאים העובדתיים בפסק הדין מעוגנים בראיות שהוצגו והמסקנות המשפטיות שאותן גזר בית המשפט מראיות אלה תואמות את הדין ואין למצוא בהן טעות כלשהי. לפיכך, אנו מאמצים את פסק-דינו של בית המשפט קמא, מנימוקיו, מתוקף תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

הערעור נדחה והצו לעיכוב ביצוע מבוטל. המערערת תשלם למשיבה 1 הוצאות משפט ושכר טרחת עורך-דין בערעור בסך 35,000 ש"ח והוצאות משפט בערעור למשיב 2 בסך 5,000 ש"ח.

ניתן היום, כ' בחשוון התש"ף (18.11.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א ה